

Г О В О Р

ПРЕДСЕДНИКА СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ДРАЖИМИРА МАРУШИЋА НА

ПРОСЛАВИ 7. ЈУЛА 1996. ГОДИНЕ У ДРАГОЉУ

Поштовани пријатељи,
драги моји Драгољци!

Тешко да бих вам се данас овако задовољно обратио да није овог прелепог објекта иза нас. И баш је праведно, да на Дан устанка народа Србије, он буде отворен у крају, увек устаничком зарад слободе. Од војводе Арсенија Ломе, горостаса који је овде дошао из Кнежевца, из Ломине Гојне Горе и његовог синовца војводе Милана Ломића - до свих потоњих славом овенчаних драгољских имена. Није лако рађати јунаке. С њима долазе и понос и бол и тако је увек оном народу коме је суђено да се оружјем брани. Душмани увек хоће да затру семе које изнедри најбоље и најхрабрије. Због чега би иначе Ђаја паша кренуо баш на устанички Драгољ одмах после подизања устанка у Такову. Не само да је осветнички спалио ово село, него је убио и младенце, ваљда зато да се не би родио нови јунак. Али, револуционари, слободољубив дух народа овог краја, клијао је изнова новом снагом. Тако је било и у Јаворском и у Првом и у Другом светском рату. Увек сте излазили крунисани славом и увек рањени лелеком над гробовима.

Да ли због тога што из бола песница излази још јача, таквом сте ударили и на фашистички шлем. Други светски рат је из Драгоља у историју унео још једно слободарско име - народног хероја Душана Дугалића. На жалост, опет је непријатељ казнио онде где највише боли - - страдала је цела Дугалићева породица.

Тако вам је драги моји Драгољци. Знате ви то много боље и од мене и од свих других који су о вашој слави и вашој муци само слушали. Зашто онда баш о томе говорим? Зато што не би било ни устаничке 1941. да није било на стотине оваквих села и хиљаде оваквих људи. А било их је много више, макар смо имали на уму мртве. Југославија је у тој неравноправној борби изгубила милион и седамсто хиљада људи за само четири године. Срба највише.

Камо среће да су наши највећи и најславнији датуми без пребројавања гробова, сирочади, удовица. Камо среће да се није догодила ни ова последња југословенска и српска голгота. Лакше би нам данас пале све претходне и не би се питали: нису ли Срби за слободу и своју и туђу, гинули много више него што су себи смели да дозволе. А опет, могуће је да фашистичко зло пре пола века не би ни протерали да као народ нисмо увек имали довољно велико срце и за све друге. Неки су то заборавили.

Нека, доћиће дан кад ће се сетити.

Поштовани пријатељи,

Скупштина општине и СУБНОР Горњег Милановца одлучили су да се централна прослава поводом обележавања 7. јула Дана подизања устанка народа Србије, догоди управо у Драгољу. Први разлог је, како рекох, устаничка слава овог краја и његових људи у свим ратовима за одбрану и слободу Србије и Југославије. А други је што данас у овом подрудничком селу отварамо најсавременију Амбуланту са два стана за лекара и медицинску сестру. Од Драгоља, на једном, до Гојне Горњ, на другом крају наше општине, има 104 километра. Нека ово буде симболичан почетак једне нове, истинске и дубоке намере, да се Горњи Милановац, километар по километар одужи, сваком свом селу. Истина је да сте одувек заслуживали много, баш као што је истина да је Милановац, ужурбано развијајући индустрију пропустио да вам заслужно узврати. Овај крај је, признајем, био запостављен. Зато сам срећан што се тако више неће осећати. Скупштина општине и СПС Горњег Милановца су се јасно и гласно определили да будућност рудничко-таковског краја граде на два подједнако важна ослоња привредном и пољопривредном. На што идеалнијем споју града и села.

Ви знате, да сам ја сељачко дете, а ја баш зато знам да вама политички не треба говорити. Амбуланту смо обећали и имате је. Обећали смо и пут. Нисам ни ја довека, али верујте ми, остаћу председник бар још толико да се уради оно што смо моји сарадници и ја сваком од 63 насеља обећали, па дакле и асфалтни пут за Драгољ. Толико могу да обећам јер сутра треба у очи да се погледамо.

Нису ово најсрећнија времена и није паметно обећавати више но што се заиста може. Битно је само да знате да су и држава и наша општина и партија којој припадам сигурне да без задовољног и богатог сељака нема будућности. Не чине они то само због сељака, већ и због себе. А баш то је права ствар, јер само тако и једнима и другима може бити добро.

Нека вам је са срећом и у добром здрављу овај нови објекат и да га што мање користите.